

Sygnatura akt VIII C 2153/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w T.

przeciwko S. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) z siedzibą w T. na rzecz pozwanej S. K. kwotę 934 zł (dziewięćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2153/17

UZASADNIENIE

W dniu 1 marca 2017 roku powód (...) z siedzibą w T. wytoczył przeciwko pozwanej S. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 3.716,32 zł wraz umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 14% w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 47 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana utworzyła profil klienta na portalu pośrednika pożyczkodawcy, dokonała weryfikacji swojej tożsamości poprzez wykonanie przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł, a następnie zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) umowę pożyczki na kwotę 2.800 zł na okres 45 dni, z terminem płatności do dnia 8 grudnia 2016 roku. Pożyczka, o której mowa, miała refinansujący charakter i za jej pomocą pozwana spłaciła zadłużenie w kwocie 2.800 zł u pożyczkodawcy (...) Sp. z o.o., z którym łączyła ją umowa pożyczki z dnia 9 sierpnia 2016 roku. W określonym terminie pozwana nie spłaciła pożyczki refinansującej, zaś powód na mocy umowy cesji z dnia 31 grudnia 2016 roku nabył wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy. Powód wskazał ponadto, iż na dochodzoną pozwem kwotę składa się niespłacony kapitał pożyczki – 3.603 zł oraz odsetki naliczone od kapitału pożyczki za okres od dnia jej wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – 113,32 zł.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-7)

W dniu 17 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości. W uzasadnieniu zaprzeczyła, aby zawarła umowę pożyczki na kwotę 2.800 zł z terminem spłaty do dnia 8 grudnia 2016 roku, wskazując, iż łączyła ją wyłącznie umowa pożyczki z dnia 9 sierpnia 2016 roku zawarta z (...) Sp. z o.o. W jej ocenie pożyczkodawca bezpodstawnie potraktował dokonywane przez nią wpłaty, jako opłatę za udzielenie pożyczki refinansującej, na co nie wyraziła jednak zgody, nie miała ona bowiem woli zaciągnięcia takiej pożyczki. Pozwana oświadczyła przy tym, iż zaciągnięte zobowiązanie spłaciła do kwoty 2.057,15 zł.

Postanowieniem z dnia 11 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 8v., sprzeciw k. 9-10v., postanowienie k. 28)

W odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 700 zł wpłaconej przez pozwaną w dniu 4 kwietnia 2017 roku oświadczając, iż została ona zaliczona na poczet należności głównej (651,54 zł) oraz odsetek za okres od dnia 2 marca 2017 roku do dnia 4 kwietnia 2017 roku, liczonych od kwoty 3.716,32 zł (48,46 zł). Odnosząc się do zarzutów podniesionych w treści sprzeciwu wyjaśnił, że pozwana złożyła wniosek o refinansowanie pożyczki oraz wniosła stosowną opłatę z tego tytułu.

(odpowiedź na sprzeciw k. 61-62)

W piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2018 roku ustanowiony przez pozwaną zawodowy pełnomocnik podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie. W jego uzupełnieniu zakwestionował legitymację czynną powoda, powtórzył, że pozwana nie wyraziła zgody na zaciągnięcie pożyczki refinansującej, podważył także moc dowodową złożonych przez powoda dokumentów oraz zasadność obciążenia pozwanej prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 803 zł.

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko w sprawie. Wyjaśnił, iż pozwana w dniu 22 lipca 2015 roku zarejestrowała się na stronie internetowej (...) oraz dokonała przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł, akceptując tym samym umowę ramową. Następnie, w dniu 9 sierpnia 2016 roku pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...), którą refinansowała umową pożyczki zawartą z (...) Sp. z o.o. w dniu 24 października 2016 roku, z której to umowy powód wywodzi swoje żądanie.

(pismo procesowe pozwanej k. 93-99, pismo procesowe powoda k. 118-120)

Na rozprawie w dniu 15 marca 2018 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 139)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana S. K. w dniu 9 sierpnia 2016 roku zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B., działającym przez pośrednika (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 2.800 zł, którą to kwotę wraz z prowizją w wysokości 803 zł pozwana zobowiązała się spłacić w terminie do dnia 23 września 2016 roku. Przed zawarciem umowy pozwana założyła profil klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz dokonała przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł. Zgodnie z umową ramową, znajdującą zastosowanie do umowy pożyczki, o której mowa wyżej, pożyczkobiorca miał prawo do jednokrotnego przedłużenia okresu spłaty kwoty pożyczki na okres tożsamy z okresem zawartej umowy pożyczki pod warunkiem poprzedniego zapłacenia kosztu przedłużenia zawartego w regulaminie promocji (§ 12.1). Pożyczkodawca dopuszczał również możliwość udzielenia pożyczki refinansującej zobowiązania innych pożyczkodawców wymienionych na stronie internetowej pośrednika. W ramach udzielenia pożyczki refinansującej pożyczkodawca refinansujący dokonywał przelewu kwoty do wypłaty na rzecz pożyczkodawcy, względem którego pożyczkobiorca miał zobowiązanie (§ 14.1). Pożyczkobiorca miał prawo zlecenia spłaty przez pożyczkodawcę pożyczki

zaciągniętej u innego pożyczkodawcy pod warunkiem uprzedniego zapłacenia prowizji za dokonanie spłaty pożyczki na rzecz pożyczkodawcy, w kwocie wskazanej w tabeli opłat (§ 14.2). Pożyczkobiorca dokonując wpłaty, o której mowa, był zobowiązany wskazać w tytule płatności numer ewidencyjny P. oraz informację: „prowizja za udzielenie pożyczki refinansującej” (§ 14.3). Dokonując refinansowania pożyczki, pożyczkodawca poprzez pośrednika przesyłał do pożyczkobiorcy elektroniczne powiadomienie w formie pliku (...) o dokonaniu wypłaty pożyczki refinansującej (§ 14.4).

(umowa pożyczki nr (...) k. 13-13v., ramowa umowa pożyczki k. 14-17v., potwierdzenie przelewu k. 67, k. 68)

W dniu 18 października 2016 roku pozwana wpłaciła na poczet spłaty pożyczki nr (...) kwotę 534,55 zł tytułem częściowej spłaty pożyczki. Następnie, w dniach 21 i 24 października 2016 roku pozwana dokonała trzech przelewów na kwoty odpowiednio 106,38 zł, 272,02 zł i 39,28 zł tytułem przedłużenia umowy pożyczki nr (...).

(potwierdzenie przelewu k. 23v.-24v., k. 41)

Wpłaty pozwanej, o których mowa wyżej, nie doprowadziły do spłaty zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 9 sierpnia 2016 roku umowy pożyczki nr (...).

W dniu 24 października 2016 roku została sporządzona umowa pożyczki nr (...), opiewająca na kwotę 2.800 zł - kapitał i 803 zł - prowizja, z terminem spłaty do dnia 8 grudnia 2016 roku. Jako strony umowy zostały wskazane (...) Sp. z o.o. w B. (pożyczkodawca) i pozwana (pożyczkobiorca). W treści umowy, o której mowa wyżej, nie został oznaczony jej charakter. Do akt spraw nie został również złożony żaden dokument potwierdzający bądź to wypłatę na rzecz pozwanej kwoty 2.800 zł, bądź też spłatę zaciągniętego przez nią zobowiązania pieniężnego w (...) Sp. z o.o.

W dniu 31 grudnia 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zawarł z (...) z siedzibą w T. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika S. K., oznaczonej, jako wynikającej z tytułu umowy z dnia 24 października 2016 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k. 70-72, wyciąg z załącznika k. 73, umowa pożyczki k. 75, okoliczności bezsporne)

Już po wytoczeniu powództwa w przedmiotowej sprawie, w dniu 4 kwietnia 2017 roku, pozwana dokonała spłaty zadłużenia do kwoty 700 zł, dokonując przelewu na rachunek, na który wcześniej spłacała swoje zobowiązanie względem (...) Sp. z o.o.

(potwierdzenie przelewu k. 23)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było bezzasadne.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak

należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód winien wykazać, że pozwana obowiązana jest zapłacić mu oznaczoną w pozwie kwotę z tytułu zawartej w dniu 24 października 2014 roku z (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki nr (...). W ocenie Sądu powinności tej powód jednak nie sprostał, w sprawie zostało bowiem wyłącznie wykazane, że pozwaną łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 9 sierpnia 2016 roku z (...) Sp. z o.o. opiewająca na kwotę 2.800 zł. Powtórzenia wymaga, że pozwana od samego początku kwestionowała, aby wnioskowała o udzielenie jej pożyczki refinansującej. Wywodziła, że dokonywała wpłat stosownie do posiadanych możliwości finansowych oraz zwracała się do pożyczkodawcy (T.) o rozłożenie pożyczki na raty. Pożyczkodawca jednak nie uwzględnił jej wniosku, a jednocześnie potraktował dokonane przez nią wpłaty w kategoriach opłaty za refinansowanie, na co jednak nie wyraziła zgody oraz woli. Nie powielając poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych przypomnieć należy, że pożyczkobiorca uchybiający terminowi spłaty zobowiązania miał możliwość skorzystania z dwóch opcji: mógł wnieść o przedłużenie okresu spłaty na okres tożsamy z okresem zawartej umowy, bądź też wnioskować o udzielenie pożyczki refinansującej. W tym drugim przypadku, warunkiem sine qua non udzielenia pożyczki było dokonanie wpłaty w kwocie wynikającej z tabeli opłat oraz wskazanie w tytule płatności numeru ewidencyjnego P. oraz informacji: „prowiją za udzielenie pożyczki refinansującej” (§ 14.3 umowy ramowej pożyczki). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że strona powodowa nie przedłożyła żadnego potwierdzenia przelewu, którego treść wskazywałaby na spełnienie przez pozwaną przesłanek z § 14.1 i § 14.3 umowy ramowej pożyczki. Z potwierdzeń przelewów załączonych w poczet materiału dowodowego wynika jedynie, że pozwana wskazywała w ich tytule, iż częściowo spłaca zobowiązanie, bądź wpisywała „przedłużenie pożyczki umowa pożyczki nr (...)”. W ocenie Sądu niewątpliwie zapis „przedłużenie pożyczki” nie może być uznany za tożsamy z zapisem „prowiją za udzielenie pożyczki refinansującej”, już tylko z tej przyczyny, iż sam pożyczkodawca (T.) dopuszczał możliwość przedłużenia okresu spłaty zaciągniętej u niego pożyczki. Powinnością pożyczkobiorcy było wówczas dokonanie przelewu zatytułowanego „przedłużenie pożyczki o dni/nr P. lub Id pożyczki” (§ 12.3 umowy ramowej pożyczki). Skoro pozwana tytułowała przelewy z dnia 21 i 24 października 2016 roku jako „przedłużenie pożyczki...”, zdaniem Sądu ewidentnym pozostaje, iż jej intencją było skorzystanie z możliwości przewidzianej w § 12 umowy ramowej, a nie w § 14 umowy ramowej, jak wywodzi powód. Wprawdzie w tytułach spornych przelewów pozwana nie wskazała okresu, o który wnioskowała o przedłużenie spłaty zobowiązania, to jednocześnie nie może ująć uwadze, iż okres ten wynikał z samej umowy ramowej i odpowiadał on okresowi, na który pożyczka została udzielona (z umowy ramowej nie wynika, aby okres ten mógł podlegać jakimkolwiek negocjacjom). Oczywiście można kwestionować taką kwalifikację dokonanych przez pozwaną przelewów, jako pozostającą w opozycji do treści § 12.3 umowy ramowej, niemniej jednak w ocenie Sądu brak jest podstaw do chociażby supozycji, iż przelewy te z uwagi na oznaczenie ich tytułu, mogły być zasadnie postrzegane, jako opłaty za udzielenie pożyczki refinansującej. O ile bowiem próba wykładni działania pozwanej, jako zmierzającego do skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego w § 12 umowy ramowej, daje się racjonalnie uzasadnić (pozwana wskazała w tytule przelewu, iż wnosi o przedłużenie pożyczki, oznaczyła również jej numer, zapominając jedynie o oznaczeniu okresu przedłużenia), o tyle próba wykładni forsowanej przez powoda w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania jest skazana na niepowodzenie. Nie przekonują przy tym podnoszone przez powoda argumenty, iż suma spornych przelewów odpowiada wysokości prowizji za udzielenie pożyczki refinansującej, albowiem w sprawie w ogóle nie została wykazana ta wysokość. Z umowy ramowej wynika wyłącznie, iż określa ją tabela opłat, który to dokument nie został jednak załączony w poczet materiału dowodowego. Tym samym twierdzenia powoda na powyższą okoliczność nie poddają się jakiegokolwiek weryfikacji. Równie dobrze można by wywodzić, że sporne przelewy odpowiadają wysokości opłaty za przedłużenie okresu spłaty pożyczki. Woli pozwanej na udzielenie jej pożyczki refinansującej nie sposób również wywodzić z wydruku z k. 130. W wydruku tym, mającym postać tabelki, nie wskazano nawet danych pozwanej, nadto z przedmiotowego wydruku nie wynika, kto i na jakiej podstawie go sporządził, czego dotyczyły oznaczone w jego treści wnioski określone wyłącznie numerem (...), nie jest on również sygnowany podpisem osoby go sporządzającej, co nie pozwala zakwalifikować omawianego wydruku nawet jako dokumentu prywatnego. Znamienne jest przy tym, iż w przedłożonym przez powoda wydruku

wymieniono trzy wnioski, przy czym żaden z nich nie jest zbieżny z datą udzielenia pozwanej pożyczki w dniu 9 sierpnia 2016 roku. Stwierdzić wreszcie należy, że strona powodowa w ogóle nie udowodniła, że zawarta przez pozwaną w dniu 9 sierpnia 2016 roku umowa pożyczki została spłacona przez (...) Sp. z o.o. O czym była już mowa, dokonując refinansowania pożyczki, pożyczkodawca poprzez pośrednika przesyłał do pożyczkobiorcy elektroniczne powiadomienie w formie pliku (...) o dokonaniu wypłaty pożyczki refinansującej, które to powiadomienie nie zostało jednak złożone do akt sprawy. Powód nie załączył również potwierdzenia dokonania przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o. przelewu opiewającego na kwotę zadłużenia pozwanej, co czyni twierdzenia powoda o spłacie pożyczką refinansującą zobowiązania pozwanej wynikającego z umowy z dnia 9 sierpnia 2016 roku całkowicie gołosłownymi.

Reasumując Sąd doszedł do wniosku, iż powód nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby pozwana wnioskuje o udzielenie jej pożyczki refinansującej, spełniła warunki z § 14.3 umowy ramowej, a sama pożyczka refinansująca została jej udzielona. Powyższe implikuje konstatację, iż powód nie mógł nabyć od (...) Sp. z o.o. wierzytelności względem pozwanej wynikającej z tytułu umowy pożyczki z dnia 24 października 2016 roku, albowiem w sprawie nie zostało udowodnione, że zobowiązanie to istniało. Pozwana w treści sprzeciwu przyznała wyłącznie, iż jest dłużnikiem (...) Sp. z o.o. z tytułu umowy z dnia 9 sierpnia 2016 roku, który to stosunek zobowiązaniowy nie stanowi jednak źródła żądania powoda. Uwzględniając powyższe, przedmiotowe powództwo należało w całości oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od powoda zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 934 zł, na którą złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 2 x 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.